

dubna 1919, dále od 21. března do 30. dubna a posléze dne 19. dubna a 30. dubna 1919. Částečně tedy kupováno před uplynutím dodatečné lhůty (15. dubna 1919), částečně později. Avšak všechny tyto koupě dlužno prohlásiti co koupě úhradné. Vždyť dopisy právního zástupce žalující firmy ze dne 29. března 1919, ze dne 31. března 1919 a ze dne 7. dubna 1919 patrně jen proto byly psány, aby vyhověno bylo právní formě a předpisům zákona, pokud se týče, aby opraven byl nepřesný ve směru tom dopis strany samotné ze dne 12. března 1919, a strana žalující musila již z celé předchozí korespondence viděti, že žalovaná v dané jí lhůtě plniti nebude a že se jí tedy objednaného zboží nedostane. Vždyť žalovaná zejména v dopise ze dne 25. března 1919 žalobkyni výslovně oznamuje, že jí není možno svým povinnostem dostáti, jelikož také její dodavatelé tak nečiní. A žalovaná také netvrdí, že by žalobkyni později zejména do 15. dubna 1919 zboží nějaké nabídla, tím méně, že by ho byla žalující odmítla s poukazem k tomu, že jest již úhradní koupí zásobena. Význam toho, že žalobkyně se snažila zásobiti dříve než uplynula dodatečná lhůta dodací, záleží jedině v tom, že by tyto nákupy nemohla počítati na vrub žalované, kdyby tato jí v dané lhůtě přece jenom plnila. Příčilo by se zásadám platným pro obchodování řádného obchodníka, kdyby žalující, poskytnuvši žalované lhůtu k dodání do určité doby (zde do 15. dubna 1919) a vědouc, že tato jí vyhověti ochotna není, složila ruce v klín a sama se své strany ničeho nepodnikala, aby zboží, jež potřebovala, jinde dostala.

Čís. 655.

Přípustna jest knihovní poznámka žaloby dědické dle § 823 obč. zák.

(Rozh. ze dne 7. září 1920, R II 241/20.)

Po odevzdání pozůstalosti domáhaly se děti žalobou na matce, by jim knihovně odevzdala polovici nemovitosti, již se jí dostalo z pozůstalosti, opírajíce se o závěť otcovu, o níž tvrdily, že ji matka zadržela. Současné žádosti o poznámku žaloby při nemovitosti soud první stolice vyhověl. Rekursní soud žádost žalobců zamítl. **Důvody:** Stížnosti nelze upříti oprávnění. Neboť knihovní poznámky žaloby jsou přípustny jen v případech § 20, pak 59 až 71 knih. zákona. Žalobu, o níž tu jde, nelze však zařaditi pod žádný z těchto případů a jest proto poznámka její v knize pozemkové nepřípustna. V úvahu by přijíti mohl nanejvýš případ § 61 knih. zák.; avšak žalobcové nepopírají platnosti vkladu práva vlastnického žalované, ani se nedomáhají obnovy dřívějšího stavu, nýbrž domáhají se vydání polovice usedlosti rovným dílem z důvodů v žalobě vytčených a jest tudíž žalobní prosba zcela jiného rázu než předpokládá ustanovení § 61 knih. zákona.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle žaloby a závěrečné její prosby domáhají se žalobci, aby žalovaná povinnou uznána byla knihovně odevzdati a dáti připsati každému

z nich stejným dílem polovici usedlosti, patřivší druhdy jejich otci a to proto, poněvadž, jak dokázati se nabízejí, žalovaná vědomě zadržela závěť jejich otce. Na tomto základě právo své uplatňují oba žalobci uvádějíce, že následkem toho pozůstalost odevzdána byla žalované zě zákona k dědictví se přihlásivší podle smíru se žalovanou uzavřeného. Poněvadž pozůstalost žalované již odevzdána byla, jde tu o žalobu dědickou podle § 823 obč. zák. Ježto pak provedením vkladu práva vlastnického pro žalovanou zůstavitel pokud se týče dědici, — nynější žalobci, pokud by svá práva prokázali — v těchto svých právech byli poškozeni, jeví se býti požadovaná poznámka žaloby na sporné usedlosti, pokud žalované po zůstaviteli připadla, přípustnou. Poznámku tu nutno tím spíše povolití, jelikož by jinak podle ustanovení poslední věty § 824 obč. zák. i vysouzení sporu nemusilo žalobcům napomoci k získání toho, oč tu jde.

Čís. 656.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Při přeměně rozvodu v rozluhu manželství dle § 17 rozl. zákona pro zlomyslné opuštění nahraňuje se skutečností soudně vysloveného rozvodu marná předchozí výzva k obnově manželského společenství. Uznáno-li na rozvod pro zlomyslné opuštění rozsudkem pro zmeškání, nelze při přeměně rozvodu v rozluhu v otázce zlomyslného opuštění přestati na výroku rozvodového rozsudku, nýbrž dlužno řešiti ji dle skutkového podkladu rozsudku.

(Rozh. ze dne 7. září 1920, R II 247/20.)

Manžel domáhal se rozluky manželství dle § 17 rozl. zák., opíraje se o rozsudek pro zmeškání, jímž bylo rozvedeno manželství z viny manželčiny pro zlomyslné opuštění manžela. Soud první stolice žádost zamítl. Rekursní soud usnesení potvrdil z těchto důvodů: Žadatel, jenž snaží se ve svůj prospěch použití ustanovení § 17 rozl. zák., přehlíží, že výrokem rozsudku pro zmeškání ve sporu rozvodovém, jenž jedině může nabýti moci práva, nebyl právoplatně vysloven rozvod podle §§ 107 až 109 obč. zák. z některého důvodu uvedeného v § 13 zák. ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.; neboť v žalobě, tvořící podklad rozsudku pro zmeškání, nebyl zejména druhý předpoklad § 13 c) cit. zák., totiž nevrácení se manželky na soudní vyzvání ani tvrzen, natož pak dokázán, nehledíc k tomu, že v dřívější žalobě tvrzené pouhé zdráhání se žalované, k žalobci se přestěhovati, nevyčerpává ani prvního předpokladu § 13 c) totiž zlomyslného opuštění manžela. Nelze tedy tvrditi, že by skutečností ve sporu o rozvod na jevo vyšlé, byly už tehdy odůvodnily výrok o rozluce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V otázce, může-li se stěžovatel v nesporném řízení dle § 17 novely o právu manž. domáhati s úspěchem rozluky pro zlomyslné opuštění